

[Udenrigsministeren.]

rigtigt at overveje optagelse af diplomatiske forbindelser. Vi finder, at tidspunktet er ikke nu.

Frode Jakobsen: Vi har jo begrænset tid, og derfor vil jeg starte med udenrigsministeren og hr. Stinus for i hvert fald at være sikker på at nå dem.

Hr. Stinus og også udenrigsministeren citerede mig. Det var pænt af dem. Det var ikke nødvendigt, for det har jeg selv gjort. Hvis man finder nogen modsætning imellem det, så er det i hvert fald et bevis for, at man ikke har forstået, hvad der i mellemtiden er sket. Det er kedeligt, hvis hr. Stinus ikke har gjort det. Det er mere skæbnsvangert, når det er en udenrigsminister.

Vietnams forening er stadig væk endemålet. Jeg sagde sidste gang, at en deling ville ikke være en rigtig løsning. Jeg mener også i dag, at det ikke er en rigtig løsning. Men når nogen har kæmpet for deres ret og ikke kunnet få den, blødt for den, når det har kostet hundredtusinder af menneskers liv, så har de lov til en dag at sige: det er for dyrt, vi må nøjes med et kompromis. Dette kompromis er den midlertidige deling uden opgivelse af den endelige enhed. Jeg sagde, at her kan vi ikke sige som kineserne: I har ikke fået jeres ret, så I skal blive ved med at slås. Udenrigsministeren sagde, at det var tvivlsomt, om man var nået til det resultat. Nej, det er ikke tvivlsomt, at vietnameserne, som krævede deres enhed, er nået til det resultat, og det er da det, det kommer an på.

Det næste er, som jeg også var inde på, at det er en overtro, en overtro på jura, når man tror, at diplomatisk anerkendelse er det afgørende i så svære spørgsmål. Så let går det ikke. Det er muligt, at jeg måske også engang har ligget under for denne på bjerget herskende overtro, men det har jeg i så fald kæmpet mig ud af. Det var ingen skade til, om udenrigsministeren også blev klogere.

For det tredje ville jeg stadig væk foretrække den anden fremgangsmåde, den, som siger, at man burde anerkende Nordvietnam i stedet for Sydvietnam. Det blev begrundet så udmærket af den nuværende kulturminister sidst med, at Saigon var jo ikke kvalificeret, at Nordvietnam alene var kvali-

ficeret. Hvis de radikale ser på det ligesådan i dag, ja, så er det et skridt videre end det, der er foreslået, men det tror jeg da i høj grad at både forslagsstillerne og socialdemokratiet ville være villige til at forhandle om.

Hr. Stinus havde nogle udmærkede præmisser. Jeg er så gammeldags, at jeg mener, der skal være en sammenhæng imellem præmisser og konklusion. Og hvis der skal være en sådan sammenhæng, så er jeg meget glad for det, hr. Stinus sagde, for så må det betyde, at de radikale støtter socialdemokratiets forslag: i dag en principbeslutning og drøftelse af den rigtige timing i et udvalg. Så er jeg meget glad for de forhandlinger, vi har haft her.

Jeg forstod ikke hr. Poul Schlüters bemærkninger om, at den svenske holdning var bestemt af indenrigspolitiske overvejelser. Bortset fra at jeg synes, det er en smule smagløst med sådanne insinuationer, som man jo aldrig kan begrunde, om et broderlands regering, så ligger det da helt anderledes. Så vidt jeg ved, har alle partier i Sverige, også højre, støttet denne afgørelse. Hvordan kan det forenes med, at det er indrepolitiske spekulationer?

Hr. Poul Schlüter mente, at Sverige kunne gøre det, fordi Sverige var neutralt. Der er da en mærkelig modsigelse her; gang på gang forsikrer man, at vores stilling til Vietnam har ikke noget som helst at gøre med, at vi er medlemmer af NATO, og så siger man, at Sverige kan tage en anden holdning, fordi de ikke er medlem af NATO. Det er da meningsløs tale.

Hr. Poul Schlüter kom med en direkte forkert oplysning, nemlig at han havde hørt mig tale om Vietnam adskillige gange, men ikke som mit partis ordfører. Det er ikke rigtigt; jeg har talt som mit partis ordfører. Derimod håber jeg, det er rigtigt, hvad hr. Poul Schlüter tilføjede, at han stadig væk kan genkende mig.

Både hr. Poul Schlüter og hr. Per Møller var inde på, at det ikke kunne have nogen gavnlig indflydelse i Paris; hr. Per Møller brugte det udtryk, at det ville skabe uro. Jeg ved ikke, om det vil skabe uro; det, vi kan håbe på, er, at det kan skabe bevægelighed, og det er bevægelighed, der skal til. Jeg mener for øvrigt, at jeg begrundede det ved at sige, at det kan have en gavnlig ind-